

Дикий чернець

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Трапляються ченці, що наганяють жах
І збереглись, здається, тільки у лісах.

Вони давно живуть у монастирських сховах
І чола їх, здається, з плиток мармурових.

І грози гнів таять віками в них,
Мов у лісах, у привидах страшних.

Їх бороди вітрами миються в озерах,
І світиться їх зір, мов джерело в печерах.

І їх міцні тіла у згортках чорних ряс —
Немов гранітні скелі у вечірній час.

Вони ховаються в страшних пустельних пущах,
І так самотньо вкрай у їх похмурих душах.

Їх розум, загартований крицевий дух
Жахається-боїться лиш пекельних мук;

Вони не знають іншого, другого бога,
Окрім жорстокого і мстивого та злого.

Та ще розіп'ятий колись Христос сумний
Під пензлем маляра ввижається жахний

Із головою в клоччі, з синіми руками,
З ногами, скорченими скорбними хрестами;

Та ще страшні ченці, що в полум'ї стоять,
І їх тіла, мов смолоскип, в огні горять;

Та діви в цирках, що ідуть на люту страту.
Де рижі леви будуть їх тіла терзати;

І ще пустельники, з жагою в сірих очах,
Що мруть від голоду, конають в диких корчах.

Так мучаться вони в старих монастирях,
Де в мармурових сховах тільки дикий жах.